

DET NYE TYRKIET

Tyrkiet kan ikke både bevare vestlige venner og bejle til Iran

En simpel beslutning er, hvad Tyrkiet forventes at træffe. Ønsker regeringen i Ankara at fastholde sit EU-kandidat, omfavne venskaber med vestlige lande og medlemskab af NATO? Eller vil Tyrkiets nyislamister hellere dele diplomatisk skæbne med Iran, Syrien og Hizbollahs leder, Hassan Nasrallah? At ride begge heste samtidigt holder ikke i virkelighedens verden. I praksis lader det sig ikke gøre at have venskaber med så forskellige dagorden, når de gensidige bindinger helst skal bevares.

Under sit møde med USA's præsident, Barack Obama, ved G8-topmødet i Canada var det mere eller mindre det fundamentale valg. Tyrkiets premierminister, Recep Tayyip Erdogan, med rent blev præsenteret for.

I følge den amerikanske diplomat Philip Gordon ser USA med stor bekymring på Tyrkiets modvilje mod sanktioner over for Iran. Men USA er også bekymret over den tyrkiske retorik efter det israelske angreb på nødhjælpskibet "Mavi Marmara".

Her har Tyrkiets premierminister ikke alene provokerende sammenlignet episoden med angrebene på USA den 11. september 2001, men tilsyneladende også allieret sig med nogle yderst tvivlsomme kræfter i den islamiske nødhjælpsorganisation IHH, der er kendt for at have forbindelser til terrororganisationer.

Til gengæld for et udvidet strategisk samarbejde med Iran og Syrien har Tyrkiet nu også annulleret sit militære og diplomatisk samarbejde med Israel. Alt i alt ligner det et opgør med den venlige tyrkiske politik over for Vesten og er kursoriske mod øst og en mere islam-domineret politik.

Erdogans ambitioner om at røds Tyrkiets allierede gennem mange år er begyndt at vække nervøsitet på hjemmefronten. Tyrkiske generaler er frustrerede over risikoen for, at det frugtbare samarbejde med Israel er tabt for altid, og dele af den tyrkiske befolkning omtaler Erdogans politik som "sekmordspolitik". At dolke USA i ryggen ved afstemningen om Iran-sanktioner og insinuere, at Israel har orkestreret de seneste angreb fra de kurdiske oprøreres side, er ikke bare dumt, men direkte farligt for Tyrkiet.

Derfor bør premierminister Erdogans regering helt åbent lade USA, Israel og EU vide, hvad landets oprigtige intentioner er. At et NATO-land føler sig i en position til at blæse på sine egne allierede i kritiske afstemninger er et meget dårligt varsel, der sammen med de andre bekymrende tegn fra den tyrkiske regering får den anerkendte mellemøstspert Bernard Lewis' prognose om, at Tyrkiet bliver Mellemøstens næste Iran, til at lyde stadig mere realistisk.

A.S.

Kronikkonkurrence: Min bedste ven

Vi har alle brug for venner, og i modsætning til familien vælger vi dem selv. Men hvad er et godt venskab i grunden, og hvorfor er nogle bedre venner end andre?

Hvordan et godt venskab ser ud, og hvilke venskaber der betyder mest, varierer fra person til person, og opgaven kan derfor gribes an på et utal af måder. Vinderkronikken vil blive belønnet med et rejsegavekort fra Felix Rejser på 10.000 kroner. Kronikforslag, vedlagt et foto af forfatteren, må fylde maksimalt 7500 ord inklusiv mellemrum og skal være af en hånd skrevet mandag den 5. juli klokken 12. Kronikforslag må ikke sendes som e-mail, men skal tilsendes os med almindelig post, hvor kuverten skal og tydeligt er mærket med "Kronikkonkurrence". Send til:

Kristeligt Dagblad, "Kronikkonkurrence", Rosengården 14, 1774 København K.

AF TIME THEKER STRYHN

IFLERE ÅR ER VI blevet tude og ømme fulde af, at udgifter til de anbragte børn og unge, de voksens håndicap, de hjemløse, de udviklingsramte og misbrugere er eksploderet. Igen og igen har vi hørt, at disse grupper som store grimme gøgeunger truer med at skubbe pengene til de bredere velstands- og velstandsskikkelser som folkeskolen og ældreplejen ud af kommunekassen.

Men de sociale udsatte slæger ikke pengene – det gør kommunerne selv. Så klart står det at læse i en ny rapport, som Kommunernes Landsforening og regeringen har fået udarbejdet af Deloitte, og som netop er blevet offentliggjort. Rapporten er en del af en større udrådning om de seneste års voldsomme udgiftstigninger på det specialiserede socialområde.

Rapporten analyserer prisfæstelsens på 27 udvalgte sociale tilbud, og den kon-

kluderer tre ting. For det første, at kommunerne som driftsherrer selv bestemmer, hvad prisene på de enkelte institutionspladser og ydelser skal være – og at disse priser intet har at gøre med, hvad pladserne reelt koster. Populært sagt sidder man på rådhuset og ejusser sig til taksterne. For det andet, at prisene ligger langt over pris- og lønudviklingen i samfundet – at der er tale om solide overpriser. Og for det tredje, at den overpris, der har været fra 2007 til 2009, for en stor dels vedkommende tilfalder kommunekassen som tilskud til administration og såkaldt "centrale puljer". Konsulentrapporten har mange procentberegninger, som man let løber sur i – men overpriserne er helt op til 11 procent.

DE 27 TILBUDS evaluer, så de udgør et varieret udsnit af viften af tilbud til de udsatte børn, unge og voksne – de tegner altså tilsammen et ret godt billede af, hvad der foregår.

Så når Kommunernes Landsforening jamrer og taler om milliardstigninger på udgifterne til det specialise-

"Jeg er bekymret over den måde, hvorpå kommunerne på den ene side selv bestemmer prisernes himmelflugt og på den anden side jamrer over prisstigningerne."

rede socialområde – den tidligere formand Erik Fabrin har blandt andet kaldt det "den skadelige gøgeungeffekt" – kan man begynde med at se på kommunernes egen praksis i efterkommerne, hvor der dog stort set hele ansvaret for området.

FADD (Foreningen af danske døgninstitutioner for børn og unge) har kendt skab til kommuner, der beregner sig overpriser på døgninstitutioner på op til 25 procent. Vived ikke, hvad overprisen går til – cykelstier, lønudgifter i forbindelse med kommunereformen eller kurser for de rådhusansatte? Men de udsatte børn, unge og voksne har i hvert fald ikke mærket noget til pengene. Det fremgår faktisk også tydeligt af Deloitte-rapporten. Det er for eksempel ikke sådan, at tillægssydelsene til de

enkelte brugere på institutionerne kan forklare den voldsomme stigning.

SAGEN ER ALVORLIG. For mens kommunerne piver, og rapporterne sløder ressourcer, så ruller Tønder-sagen og Brønderslev-sagen og Mou-sagen og Tinglev-sagen. Og måske vil vi, inden sommeren er over, sætte endnu en kommune på skammens landkort.

Alt dette samtidig med at Kommunernes Landsforening med alvorsmine taler om, at man er nødt til at anbefale serviceforordninger på det specialiserede socialområde for at få råd til andre ting. Serviceforordninger, som FADD's mange døgninstitutioner allerede mærker i hverdagen på den måde, at telefonerne står stille. Kommunernes sagsbehandlere er simpelthen blevet tilbage-

holdende med at anbringe børn og unge, og det er ikke nemt at tænke på.

Når retorikken omkring "eksplosionen" i udgifterne til socialområdet er så voldsom, sætter det sig spor overalt i sagsbehandlingen: Man tøver med det ekstra besøg i hjemmet, man udskylder udredningen af familien, man afviser at anbringe på en "dyr" døgninstitution – uanset at kommunen som myndighedsudøver godt ved, at det ville være det rigtige.

Som formand for landets døgninstitutioner er jeg bekymret over den måde, hvorpå kommunerne på den ene side selv bestemmer prisernes himmelflugt og på den anden side jamrer over prisstigningerne og bruger dem som argument for at skære ned på servicen til landets alermest udsatte borgere.

Men politikkerne på Christiansborg og i kommunerne egentlig ved, hvad der foregår på rådhusene?

Time Theker Stryhn, formand for FADD (Foreningen af danske døgninstitutioner for børn og unge). Forstander på Egebo skolen, Egebovej 8a, Nærum

"I de fleste europæiske lande ser man opsplitningen i parallelsamfund og ligegyldigheden over for fællesskabet. Det franske landsholds opløsning rummer en lære, som bør optage hele Europa."

RALF PITTEKOW, POLITISK KOMMENTATOR, I MORGENAVISEN JYLLANDS-POSTEN

KORT SAGT

Utilstadelig politisering

BENT ØSTERGAARD forfatter, Rundvangen 6, Brøndby

Dyrsløge Lene Kattrup retter i sit indlæg om "de danske værdier" i Kristeligt Dagblad den 17. juni et hårdt angreb mod Det Konservative Folkepartis formand, udenrigsminister Lene Espersen.

Som privatperson eller som talsmand for Dansk Folkeparti er Lene Kattrup naturligvis i sin fulde ret til at skrive et sådant indlæg. Men når hun i dennes sit medlemskab af Det Etske Råd, er Kattrup på vilde veje.

Medi ems kab af det politisk uafhængige råd bør og kan ikke inddrages i et partipolitisk angreb. Hvad mener Rådets formand og øvrige medlemmer herom?

Musik er følelsens sprog

SVEND GRUNDTVIG Platanen 5 11-1, Ballerup

Som mange andre og pensionis-

ter er min kone og jeg kede af, at man stopper P2, ved at vi ikke er alene om at nyde musikken, og at mange andre pensionister glæder sig over de gamle melodier af de gamle mestre og gode danske sange og salmer, der også bliver spillet.

Musik er følelsesmes sprog.

Og det gælder især for god klassisk musik. For mange af os er det at genhøre musik, som vi holder af, en afslappende nydelse. Helst så vi, at der kun kom de nødvendige oplysninger om musikstykkets navn og komponist, og ikke alt for megen tale i forbindelse med musikudendelserne, men det

er måske at bede om for meget. Når P2 bliver sammen-

lagt med P1, ved vi jo aldrig, hvornår musikken kommer.

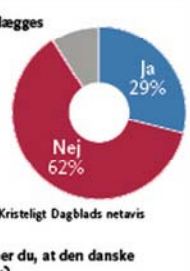
UGENS SPØRGSMÅL PÅ KRISTELIGT-DAGBLAD.DK

Er det i orden, at teologi nedlægges som selvstændigt fakultet i Århus?

JA 29%
NEJ 62%
VED IKKE 9%

896 svarede i sidste uge. Svarene blev optaget fredag klokken 14.00. Afstemningen er ikke repræsentativ, men giver et billede af, hvordan brugerne af Kristeligt Dagblads netavis ser på aktuelle spørgsmål.

Denne uges spørgsmål: Mener du, at den danske alkoholpolitik er problematisk?

De forsvundne voksne

ETISK SET

AF JØRGEN CARLSEN

MAN PLEJER at give filosofen Rousseau æren for at have "opdaget" barndommen. Det var tilbage i 1700-tallet. Indtil da var barnet mere eller mindre integreret i de voksnes verden, men nu tilkendes barnet alderen en selvstændig kvalitet.

Kulturhistorisk går det dog nok sammen med, at den voksne først nu for alvor bliver voksen. I oplysningstiden optræder det nyudklækkede borgerskab med køret og om oplysned, myndighed og personligt ansvar, kort sagt civilisation. Det kræves af den voksne, at man kan holde hovedet køldt og optræde myndigt og velovervejende som borger og privatperson.

delsen af det nye eksotiske nydelsesmiddel kaffe, som var hentet fra den arabiske verden.

For 100 år siden leverede Ellen Key og den reformpædagogiske bevægelse en radikal udgave af Rousseaus fokus på barnet. Det 20. århundrede blev ligefrem betegnet som "barnets århundrede". Barndommen repræsenterer nu en guldgrube af autenticitet, spontanitet og kreativitet, som bør skættes højt og hænges om.

Barnet bliver nærmest sakrosankt (helliggjort, red.) i sin oplysned moralske renhed og derved et modstykke til voksens verdens "dirty business", præget af taktiske manøvrer, egeninteresse og skumle hensigter.

"Forholdet mellem barndom og voksendom er blevet prekært. Børn får ikke længere lov til at være børn. De mister gradvis deres uskyld."

mellem barndom og voksendom er blevet prekært. Børn får ikke længere lov til at være børn. De mister gradvis deres uskyld. Forløbet har man nedsat den kriminelle laval der til 14 år, men her mig, om det standser her. Til gengæld tilstræber de voksne et liv i barnets sorgløse uskyldstilstand. Hvor ofte hører man ikke voksne melde huse forbi, når tingene brænder på for dem: Det er ikke min skyld – jeg kunne ikke gøre for det. De

mærksomhed, akkurat som børnene. Alle har travlt med at brande sig selv og forbedre deres CV og opdatere deres Facebook-profil: Se her, mor og far – er jeg ikke sjov og dygtig? Man har bare glemt, at der ikke er nogen køre mor og far. Man er selv mor eller far.

Og hvad med de politikere, der tidligere titulerede hinanden som højtærede medlemmer af Folketinget? Ja, de fordele sig som bekendt på blå og rød stue. Det er, som om de voksne udløser deres barndom på fotograferet spilletid. Som om man vent på, at man snart bliver hentet fra børnehaven for at komme hjem til mor og far.

Ser følgende er det et groft fortegn på, at tingene står til stand. Men her i sommerferien må det vel være tilladt med nogle lidt letkøbte generaliseringer. Og hvem vil påstå, at der slet ikke er noget om snakken?

TEOLOGISK TANKE

Binar Biling, (1871-1939):

"Husk altting for intet han gav dig og stadig det bedste dig siger. Den byrde, du bar, det skade dig mer. Så må du

ORDET

"Jesus sagde da til ham: 'Simon, jeg har noget at sige dig.' Han svarede: 'Sig det, Mester!'"

Luk. 7, 40

Farisæerne var nøjeregnende med, hvem de sad til bords sammen med. Syndere og gudsbespottende talte de ikke. Så det, at Simon inviterer Jesus hjem og med til bords, siger, at Simon ikke har været med blandt de farisæere, som fordømte Jesus. Han havde vel nærmest sympati for Jesus og ville gerne have nøjere rede på, hvad han stod for.

Men den positive indstilling til Jesus får et alvorligt knæk, da Simon ser, at Jesus ud en videre lader en skøge røre ved sig. Profet kunne han ikke være, når han ikke engang vidste, hvad slags kvinde hun var.

Da har Jesus noget at sige til Simon, som afslører, at han kendte ikke bare sandheden om denne kvinde, men også sandheden om Simon. Så er situationen pludselig ny. Simon bliver klar over, at det ikke bare er ham, der holder øje med Jesus, men det er Jesus, der har lagt mærke til ham, og nu afslører han Simons manglende kærlighed.

Sådan er det, når man indlader sig med Jesus. Det kan ikke forblive på det plan, hvor man kun har sympati for Jesus og det, han står for. Man kan ikke i længden blive ved med bare at have et teoretisk forhold til Jesus, hvor hans ord og hans gerning og hans betydning er noget, man overvejer.

Før eller siden vil Guds ånd gøre forholdet til Jesus personligt, så det nu drejer sig om, hvem jeg er, og hvordan mit forhold til Jesus er. Da afsløres hjertets hårdhed og hjertets kulde. Men der, hvor man ser sandheden om sig selv, kan det ske, at man rækker efter og modtager den tilgivelse, Jesus også møder en farisæer med. Da kan de ord gælde en moderne Simon: "Han elsker Jesus meget, fordi han har fået meget tilgivet."

Hanne og Flemming Frøkjær Jensen